

Sygnatura akt VI Ka 276/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **24 maja 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Mierz

Protokolant Barbara Szkabarnicka

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2016 r.

przy udziale Janusza Banacha Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. Z.

sprawy **D. F.** ur. (...) w P.

syna P. i A.

oskarżonego z art. 158§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 22 grudnia 2015 r. sygnatura akt IX K 1425/12

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 636 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. L. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zasądza od oskarżonego D. F. na rzecz oskarżyciela posiłkowego Ł. S. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;
4. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 276/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 24 maja 2016 roku

D. F., D. W. i R. C. oskarżeni zostali o to, że w dniu 10 lipca 2012 roku w P. przy ulicy (...) – przed budynkiem Urzędu Miasta, działając wspólnie i w porozumieniu nieletnim M. R., dokonali pobicia D. S. i Ł. S., w trakcie którego uderzali pokrzywdzonego pięściami po twarzy i głowie oraz kopali ich po całym ciele, narażając ich w ten sposób na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk, w wyniku czego D. S. doznał obrażeń ciała w postaci wielomiejscowego urazu, głównie głowy z obserwacją w kierunku wstrząśnienia mózgu, natomiast Ł. S. doznał obrażeń ciała w postaci urazu wielomiejscowego, głównie

głowy z podbiegnięciem krwawym obu oczodołów oraz licznymi otarciami i krwiakami tkanki podskórnej twarzy i grzbietu, naruszających prawidłowe czynności narządów ciała u obydwóch pokrzywdzonych, na okres poniżej 7 dni, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 roku (sygn. akt IX K 1425/12) w części odnoszącej się do oskarżonego D. F. Sąd Rejonowy w Gliwicach orzekł, co następuje:

1. oskarżonego D. F. uznaje za winnego tego, że w dniu 10 lipca 2012 roku w P. działając wspólnie i w porozumieniu z D. W., M. R. i inną ustaloną osobą poprzez szarpanie, przewracanie, zadawanie uderzeń pięściami i kopanie wziął udział w bójce, w której doszło do narażenia co najmniej dwóch uczestników zdarzenia, a to D. S. oraz Ł. S. na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia co najmniej skutku określonego w art. 157 § 1 kk, przy czym w wyniku zdarzenia D. S. doznał wielomiejscowego urazu, głównie głowy, co naruszyło czynności narządów jego ciała na okres nie przekraczający siedmiu dni, a Ł. S. doznał urazu wielomiejscowego, głównie głowy z podbiegnięciem krwawym obu oczodołów oraz licznymi otarciami i krwiakami tkanki podskórnej twarzy i grzbietu, które to obrażenia naruszyły czynności narządu jego ciała na okres nie przekraczający siedmiu dni, to jest występku z art. 158 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku i za to na mocy powołanego przepisu skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 63 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. F. kary pozbawienia wolności zalicza okres zatrzymania w dniach 10 i 11 lipca 2015 roku, to jest 2 (dwa) dni;

3. na mocy art. 46 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku orzeka wobec oskarżonego D. F. środek karny w postaci obowiązku zadośćuczynienia pokrzywdzonemu Ł. S. za doznaną krzywdę w wysokości 1.500 (tysiąca pięciuset) złotych;

11. na podstawie art. 29 ustęp 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. L. kwotę 826,56 zł. (ośmiuset dwudziestu sześciu złotych pięćdziesięciu sześciu groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. F. z urzędu, w tym kwotę 154,56 zł. (stu pięćdziesięciu czterech złotych pięćdziesięciu sześciu groszy) tytułem podatku od towarów i usług;

12. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonych D. F. i D. W. na rzecz oskarżyciela posiłkowego Ł. S. kwoty po 546 (pięset czterdzieści sześć) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika z wyboru;

13. na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ustęp 1 punkt 1 i 3 oraz 3 ustęp 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, a nadto art. 629 kpk i art. 7 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie: od D. F. – 1.131,17 zł. (tysiąca stu trzydziestu jeden złotych siedemnastu groszy), od D. W. – 166,66 zł. (stu sześćdziesięciu sześciu złotych sześćdziesięciu sześciu groszy), a od R. C. – 1.054,41 zł. (tysiąca pięćdziesięciu czterech złotych czterdziestu jeden groszy) oraz opłaty w wysokości: od D. F. - 180 (stu osiemdziesięciu) złotych, od D. W. – 100 (stu) złotych, a od R. C. – 160 (stu sześćdziesięciu) złotych.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego D. F. zarzucając temu orzeczeniu:

- na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to przepisu art. 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. poprzez ukształtowanie swojego przekonania przez Sąd na podstawie przeprowadzonych dowodów, w szczególności dowodu z wywiadu środowiskowego w sposób dowolny, a nie swobodny bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, które to doprowadziło Sąd do nieprawidłowej oceny i wyciągnięcia nieprawidłowych wniosków z przeprowadzonego w sprawie wywiadu środowiskowego w zakresie, w jakim Sąd uznał, iż oskarżony prowadził niestabilizowany tryb życia, nie czynił starań, by zmienić swoje życie, co więcej jego zachowanie się pogarszało, a przebieg dozorów w innych sprawach był negatywny, co z kolei miało wpływ na wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności;

- rażąco niewspółmierność kary, tj. surowość kary w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego, poprzez przyjęcie, iż w stosunku do oskarżonego nie jest możliwe sformułowanie pozytywnej prognozy kryminologiczno – społecznej z uwagi na fakt, iż oskarżony był już wielokrotnie karany, skazania dotyczą lat 2012 – 2015, a zachowanie oskarżonego w ostatnim czasie było niepomyślne, przebieg dozorów w innych sprawach był negatywny, podczas gdy wnioski wyprowadzone przez kuratora na podstawie wywiadu środowiskowego dotyczą okresu z początku 2015 roku, z uwagi na fakt, iż oskarżony przebywa od kilku miesięcy poza granicami kraju i prowadzi tam ustabilizowany, unormowany tryb życia, a same czyny, których dotyczą uprzednie skazania miały miejsce w latach 2011 - 2013 tak jak i czyn, którego dotyczy przedmiotowe postępowanie.

Zdaniem obrońcy, na podstawie prawidłowo wyciągniętych wniosków z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego, a także uwzględniając przyznanie się oskarżonego do winy oraz fakt, iż jego karalność dotyczy czynów popełnionych jeszcze przed 2013 rokiem, można sformułować w stosunku do oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczno - społeczną rozumianą w ten sposób, iż kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wedle uznania Sądu, zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu za II instancję, albowiem wskazane koszty nie zostały przez oskarżonego uiszczone w całości ani w części.

Sąd zważył, co następuje:

Analiza akt sprawy, pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia oraz zarzutów i argumentacji zawartych w wywiezionej przez obrońcę apelacji prowadzić musiała do uznania, iż apelacja obrońcy na uwzględnienie nie zasługuje.

Rozpoznając apelację sąd odwoławczy na względzie miał okoliczność, że zarówno apelujący, jak i sam oskarżony w przebiegu postępowania nie kwestionowali sprawstwa D. F. w zakresie zarzuczonego, a następnie przepisane mu czynu. Oskarżony D. F. konsekwentnie w toku postępowania na każdym jego etapie przyznawał się do popełnienia zarzuczonego mu przestępstwa. Wyjaśnienia oskarżonego zasługiwały na wiarę. Zarówno te wyjaśnienia, jak i zeznania świadków, wyjaśnienia współoskarżonych oraz zgromadzone w sprawie dokumenty i zapis monitoringu potwierdzają, że oskarżony wziął czynny udział w zdarzeniu o charakterze bójki i faktycznie bił pokrzywdzonych tak, jak to ustalił sąd pierwszej instancji trafnie zmieniając opis czynu przypisanego oskarżonemu i przyjmując, że czyn w którym oskarżony wziął udział stanowi przestępstwo bójki. Także sąd odwoławczy nie dopatrył się powodów, by z urzędu kwestionować zaskarżone orzeczenie w zakresie w jakim przypisane zostało wyrokiem Sądu Rejonowego sprawstwo oskarżonemu. Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy uznać należy za trafne, zgodne ze zgromadzonymi i ujawnionymi w toku rozprawy dowodami, które tenże sąd ocenił w sposób pozostający pod ochroną art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k.. Stanowisko swoje sąd ten należycie uzasadnił, czyniąc to w sposób zgodny z art. 424 k.p.k.. Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się przy rozpoznawaniu sprawy ani przy wyrokowaniu błędu w ustaleniach faktycznych. Ustalenia faktyczne sądu w zupełności znajdują potwierdzenie w zgromadzonych dowodach. Sąd Rejonowy rozpoznający sprawę nie przekroczył także granic swobodnej oceny dowodów. Przekroczenie takowe może mieć bowiem miejsce wyłącznie w sytuacji, gdy na podstawie prawidłowo zgromadzonych dowodów sąd poczynił ustalenia faktyczne niezgodne wprost z zebranymi dowodami lub wysnuł z tak zgromadzonych dowodów wnioski sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, bądź też wnioski wyprowadzone z zebranego materiału dowodowego wyprowadzone zostały z bezzasadnym pominięciem dowodów przeciwnych do poczynionych ustaleń, jak również wówczas, gdy bezzasadnie sąd odmówił wiary określonym dowodom. Tak w niniejszej sprawie się nie stało. Sąd odwoławczy podziela także w zupełności zapatrywania prawne Sądu Rejonowego, które legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia.

Brak było w realiach sprawy podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy. Odnosząc się do jej zarzutów i argumentacji wskazać w pierwszym rzędzie trzeba, że środek odwoławczy wywiedziony przez obrońcę pomimo iż zawarto w nim dwa zarzuty, w tym także zarzut obrazy prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, sprowadza się w istocie do kwestionowania argumentów, którymi sąd pierwszej instancji posłużył się wymierzając oskarżonemu karę. Powyższe znajduje także wyraz w sformułowanym przez apelującego wniosku środka odwoławczego sprowadzającym się do postulatu złagodzenia kary orzeczonej wobec oskarżonego.

Nie zasługiwał na uwzględnienie pierwszy z podniesionych w apelacji zarzutów. Chociaż apelujący odnosi się w nim wszystkich przeprowadzonych w toku postępowania dowodów, które wedle apelującego miały zostać ocenione w sposób dowolny, zarzut ten sprowadza się w istocie do kwestionowania wniosków, jakie sąd pierwszej instancji wyprowadził z dowodu w postaci wywiadu środowiskowego odnośnie oskarżonego D. F..

Trudno przyznać rację apelującemu jakoby wnioski wyprowadzone przez sąd pierwszej instancji z treści wywiadu kuratora sądowego pozostawały błędne, czy też nieuprawnione. Kwestionowane przez obrońcę stwierdzenia Sądu Rejonowego wedle którego oskarżony prowadził niestabilizowany tryb życia, nie czynił starań, by zmienić swoje życie, co więcej jego zachowanie się pogarszało, a przebieg dozorów w innych sprawach był negatywny znajdowały bowiem oparcie w treści wywiadu kuratora, który stał się podstawą czynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Z przeprowadzonego na potrzeby niniejszej sprawy wywiadu kuratora (k. 424 i następne) wynika, że oskarżony od kilku miesięcy nie przebywał w P., gdzie pozostawał zameldowany, nie kontaktował się z bliskimi. Osoby z którymi przeprowadzono wywiad informowały, że oskarżony prawdopodobnie wyjechał zagranicę, lecz nie była im znana jego aktualna sytuacja bytowa i dokładne miejsce jego pobytu. Pod znanym im numerem telefonu oskarżony się nie zgłaszał. Trafne pozostawało także ustalenie Sądu Rejonowego wedle którego relacje oskarżonego D. F. z dziadkami u których przebywał i którzy stanowili dla niego rodzinę zastępczą w ostatnim czasie poprzedzającym wyprowadzkę oskarżonego pogorszyły się między innymi z tego powodu, że oskarżony wynosił wartościowe rzeczy z mieszkania dziadków. Z wywiadu wynika wręcz, że między innymi z tego właśnie względu oskarżony został wyrzucony z mieszkania w którym zamieszkiwał on wspólnie z dziadkami, którzy troszczyli się o niego i na którym wsparcie mógł on zawsze liczyć. Dodatkowo jeszcze treść wywiadu wskazuje, że oskarżony nadużywał alkoholu. Także kolejne ustalenia sądu pierwszej instancji znajdują pełne oparcie w treści wywiadu kuratora. Tak jest w kwestii stwierdzenia, że pod wcześniejszym adresem oskarżony uznawany był za uciążliwego mieszkańca, był widywany w towarzystwie osób o ujemnej opinii społecznej i zauważano skłonność oskarżonego do nadużywania alkoholu. Ustalenia sądu pierwszej instancji, iż w zespole kuratorskim toczyły się dwa postępowania: w sprawie IX K 1354/11 w którym wystosowano upomnienie oraz w sprawie III W 1954/14 w której złożono wniosek o karę zastępczą wprost wynikają z treści wywiadu kuratora. Także kolejne stwierdzenia Sądu Rejonowego znajdują pełne umocowanie w treści wywiadu kuratora. Tak jest w przypadku stwierdzenia, że oskarżony ukończył jedynie gimnazjum, że nie miał stałej, długotrwałej pracy i podejmował jedynie prace dorywcze. Z wywiadu kuratora wynika, że oskarżony utracił status osoby bezrobotnej z uwagi na niestawiennictwo w urzędzie pracy w wyznaczonym mu terminie.

Wnioski wyprowadzone przez Sąd Rejonowy z wywiadu kuratora przeprowadzonego w sprawie znajdują pełne umocowanie w treści tego dowodu. Kwestionowane przez apelującego stwierdzenia sądu pierwszej instancji stanowią w sporej części powtórzenie stwierdzeń zawartych w wywiadzie kuratora w którego treści wskazał jego autor, iż oskarżony prowadził nieunormowany tryb życia, a jego zachowanie pogarszało się. Trudno także nie zgodzić się z sądem pierwszej instancji, gdy w oparciu o zgromadzone dowody, w tym w szczególności wywiad kuratora stwierdza tenże sąd, iż oskarżony nie czynił starań, by zmienić swoje życie. Z wywiadu kuratora wynika, że oskarżony jedynie okresowo podejmował zatrudnienie, miał trudności w jego utrzymaniu, został pozbawiony statusu osoby bezrobotnej z uwagi na niestawiennictwo w urzędzie pracy. Zgromadzone dowody potwierdzają także niestabilność postawy oskarżonego względem jego edukacji. Z załączonych do akt sprawy dokumentów wynika, że oskarżony wpisany został na listę uczniów liceum ogólnokształcącego, w którym naukę zacząć miał w lutym 2013 roku, a zakończyć w styczniu 2016 roku (k. 156), lecz wszystko wskazuje na to, że nauki tej nie kontynuował, skoro z przedłożonego przez niego kolejnego dokumentu wynika, iż w lutym 2015 roku ponownie zamierza on zacząć naukę w tym samym liceum. Gdy

zważy się na te okoliczności oraz na fakt, iż zaświadczenie to wystawione zostało w dniu 20 stycznia 2015 roku, zaś oskarżony do szkoły zapisał się dzień wcześniej, trudno nie odnieść wrażenia, że kolejne zapisy oskarżonego do szkoły związane pozostają z dążeniem oskarżonego do osiągnięcia korzystnych dla niego efektów w niniejszej sprawie. Nie sposób także zakwestionować stwierdzenia sądu pierwszej instancji wedle którego przebieg dozorów kuratora wobec oskarżonego pozostawał negatywny, gdy zważy się na wspomniane już stwierdzenia zawarte w wywiadzie kuratora o skierowaniu wniosku o orzeczenie wobec oskarżonego kary zastępczej oraz udzieleniu upomnienia, jak również braku kontaktu oskarżonego z kuratorem przez okres ostatnich kilku miesięcy. Trudno taki właśnie przebieg dozoru kuratora ocenić inaczej niż negatywnie zwłaszcza, gdy jednocześnie kurator w wywiadzie wskazuje, iż oddziaływania kuratorskie stosowane wobec oskarżonego nie przynosiły zamierzonych efektów wychowawczych.

Bezasadna pozostaje zatem teza apelacji jakoby z treści wywiadu kuratora wyprowadził sąd pierwszej instancji błędne wnioski. Niczego przecież w tym względzie nie zmienia okoliczność, iż wywiad ten sporządzony został w październiku 2015 roku, zwłaszcza gdy zaskarżony wyrok zapadł w grudniu 2015 roku. Jest zatem całkowicie nietrafionym argument apelującego jakoby zawarte w wywiadzie kuratora stwierdzenia odnosiły się do początku 2015 roku. Pozostają one bowiem aktualne na czas sporządzania tego wywiadu w październiku 2015 roku. Jeśli którekolwiek z odnoszących się do osoby oskarżonego w niniejszej sprawie stwierdzeń pozostają dowolne, to z pewnością nie te pochodzące od sądu, lecz od obrońcy zarzucającego sądowi dowolność w czynieniu ustaleń faktycznych. Tezy apelującego jakoby oskarżony dokonał przewartościowania swojego życia, obecnie prowadzi ustabilizowany tryb życia, nie narusza porządku prawnego, ułożył sobie życie prawidłowo za granicą nie znajdując chociażby śladowego potwierdzenia w aktach sprawy z których w tym względzie wynika tyle, że oskarżony wyrzucony przez dziadków z mieszkania w którym przebywał wyjechał za granicę i nie utrzymuje w nikim kontaktów. Dążąc do podważenia wniosków Sądu Rejonowego apelujący nie wskazuje z jakich dowodów okoliczności przytaczane przez niego miałyby wynikać.

Nie było również żadnych podstaw, by uwzględnić podniesiony w apelacji obrońcy zarzut rażącej niewspółmierności kary, której apelujący upatrywał w orzeczeniu wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Podniesiony w środku zaskarżenia zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary nie może być uznany za uzasadniony zważając, że o rażącej surowości kary można mówić jedynie wówczas, gdy kara orzeczona przez sąd w sposób oczywisty, wyraźny, a więc rażący odbiega od tej, którą należałoby orzec prawidłowo stosując dyrektywy wymiaru kary ujęte w przepisie art. 53 k.k. oraz art. 69 regulującym instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary. Z karą rażąco niewspółmierną do czynienia mamy, gdy sąd rozstrzygając o karze nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi dyrektywami wymiaru kary lub też nie uwzględnił ich wpływu na orzekaną karę w wystarczającym stopniu. Rażącej niewspółmierności orzeczonej kary nie sposób natomiast przyjąć wówczas, gdy nie zostały przekroczone granice swobodnego uznania sędziowskiego stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary. Kara uznana być musi natomiast za rażąco niewspółmierną, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można byłoby przyjąć, że pomiędzy karą orzeczoną, a tą karą, która winna zostać wymierzona przy należyтым uwzględnieniu wszystkich okoliczności posiadających wpływ na wymiar kary zachodziłaby wyraźna różnica i to taka, że kary orzeczonej nie sposób zaakceptować.

Wymierzona oskarżonemu D. F. kara z pewnością nie przekracza stopnia winy, odpowiada ona stopniowi społecznej szkodliwości czynu jego osobie przypisanego, jak również spełnia swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Zarówno sposób, jak i okoliczności popełnionego przestępstwa powiązane z właściwościami i warunkami osobistymi oskarżonego uzasadniały orzeczenie kary wymierzonej zaskarżonym wyrokiem.

Powołane w apelacji argumenty nie mogły spowodować zmiany zaskarżonego orzeczenia w sposób postulowany w apelacji ani w jakikolwiek inny sposób. Nietrafny jest zatem zarzut apelacji wedle którego orzeczona wobec oskarżonego zaskarżonym wyrokiem kara bezwzględna pozbawienia wolności pozostaje rażąco niewspółmiernie surowa. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Rejonowy orzekając o karze uwzględnił całą gamę istotnych dla tego orzeczenia elementów, a analiza okoliczności sprawy nie pozostawia wątpliwości, że uwzględniając te elementy nadał im Sąd Rejonowy należyte znaczenie w procesie wymiaru kary. Oceniając prawidłowość orzeczonej

wobec oskarżonego kary zważył Sąd Okręgowy opierając się o dane o karalności aktualne na etapie orzekania przez sąd pierwszej instancji na pięciokrotną już karalność oskarżonego pomimo jego młodego przecież wieku. Szczególnie oskarżonego w tym względzie obciąża fakt, iż był już oskarżony aż trzykrotnie karany za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k., a zatem czyn o kwalifikacji prawnej tożsamej z przypisanym jego osobie zaskarżonym wyrokiem. Przestępstwo objęte wyrokiem Sądu Rejonowego nie pozostaje zatem w życiorysie oskarżonego wyjątkowym, lecz czwartym już czynem z art. 158 § 1 k.k. za który oskarżony został skazany. To właśnie ta okoliczność w sposób szczególny obciąża oskarżonego. Fakt, iż jest oskarżony sprawcą powracającym musiał znaleźć odzwierciedlenie w odpowiednio wysokim wymiarze orzeczonej wobec niego kary, wpływał także w sposób wyraźnie oskarżonego obciążający na ocenę możliwości skorzystania przez niego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Słusznie zatem powołał się Sąd Rejonowy wskazując jako okoliczność braną przez tenże Sąd pod uwagę przy ocenie przesłanek warunkowego zawieszenia wykonania kary na fakt uprzedniej karalności oskarżonego.

Oceniając prawidłowość orzeczonej wobec oskarżonego kary, której wymiar dawał możliwość wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, rozważał sąd odwoławczy, czy nie zastosować wobec D. F. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Uznał jednak sąd, że dotychczasowa karalność oskarżonego uzasadnia orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Karalność D. F. przy uwzględnieniu jego młodego wieku pomimo którego został on już pięciokrotnie skazany, w tym trzykrotnie za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. obciąża oskarżonego bowiem w sposób istotny. Zachowaniem swoim objętym zaskarżonym wyrokiem potwierdził oskarżony lekceważący stosunek do porządku prawnego, w tym do dobra prawnego jakim jest zdrowie ludzkie po raz kolejny dotknięte przestępstwem oskarżonego. Oceniając całokształt okoliczności przypisanego oskarżonemu przestępstwa zważyć należy na fakt, iż to oskarżony D. F. przez zaczepkę zainicjował kontakt z pokrzywdzonymi, a następnie bójkę. Okolicznością, która nie obciąża oskarżonego pozostaje fakt, iż do zdarzenia doszło nocą, choć w centrum miasta. Obciąża oskarżonego sposób popełnienia przestępstwa, „temperatura” bójki podczas której ciosy zadawane były w tak newralgiczne części ciała, jak głowa. Sprawcy szarpali się, przewracali, zadawali uderzenia pięściami i kopali. Także liczba uczestników bójki stanowi okoliczność obciążającą podobnie jak i liczba pokrzywdzonych narażonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia co najmniej skutku określonego w art. 157 § 1 k.k.. Okolicznościami dla oskarżonego niekorzystnymi w aspekcie wymiaru kary pozostają także ustalenia wynikające z wywiadu kuratora, które omówione zostały już w niniejszym uzasadnieniu. Pozostają one o tyle istotne, że odnoszą się do zachowania oskarżonego po popełnieniu przypisanego jego osobie zaskarżonym wyrokiem czynu dowodząc, że jego postawa wobec porządku prawnego nie uległa poprawie po popełnieniu przez oskarżonego przypisanego mu w niniejszej sprawie przestępstwa. Na korzyść oskarżonego trafnie poczytane zostało przez sąd pierwszej instancji jego konsekwentne w toku postępowania przyznanie się do popełnienia zarzuconego mu przestępstwa. Uprzednia karalność oskarżonego sprawia, że ze względów wychowawczych wobec oskarżonego nie mogła zostać po raz kolejny orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania postulowana w apelacji obrońcy. W tych warunkach trafnie Sąd Rejonowy przyjął, że nie jest możliwe sformułowanie pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego rozumianej w ten sposób, że kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary. Oskarżony był już kilkakrotnie karany, w tym trzykrotnie za przestępstwa z art. 158 § 1 k.k.

Żadna z okoliczności powołanych przez obrońcę w apelacji nie mogła spowodować zmiany zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego. Niczego w ocenie okoliczności posiadających wpływ na wymiar kary nie zmienia podniesiona przez obrońcę okoliczność w postaci faktu, iż przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem przestępstwa oskarżony dopuścił się w okresie zbliżonym do czasu w którym popełnił pozostałe z przestępstw z art. 158 § 1 k.k. za które został dotychczas skazany. Sąd Rejonowy nie przyjął przecież, że przypisanego mu czynu oskarżony dopuścił się pomimo uprzedniego skazania za czyny z art. 158 § 1 k.k.. Dokonana przez inne sądy w innych sprawach ocena prognozy kryminologiczno-społecznej wobec oskarżonego nie może posiadać żadnego wpływu na rozstrzygnięcie tej kwestii w niniejszej sprawie. Zgodnie z wyrażoną w art. 8 k.p.k. zasadą, sąd karny samodzielnie rozstrzyga zagadnienia faktyczne i prawne i nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Wbrew wywodom apelującego same daty skazania oskarżonego nie posiadały istotnego wpływu na wymiar kary wobec jego osoby, istotne natomiast pozostawało, że był oskarżony już pięciokrotnie karany, w tym

trzykrotnie za czyny z art. 158 § 1 k.k.. Wbrew twierdzeniu apelującego argumentem przemawiającym za orzeczeniem wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie może pozostawać zasądzenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego obowiązku zadośćuczynienia oraz wynikające z przepisów prawa obciążenie oskarżonego kosztami ustanowienia przez pokrzywdzonego w sprawie pełnomocnika z wyboru.

Również przy uwzględnieniu okoliczności, iż pozostaje oskarżony sprawcą młodocianym nie dopatrył się sąd odwoławczy celowości orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Rozważając wpływ teje okoliczności na wymiar oskarżonemu kary miał sąd na względzie, iż Młodociany wiek sprawcy przestępstwa jest tylko jedną z wielu okoliczności wymiaru kary i nie oznacza powinności powstrzymania się w każdym przypadku od wymierzania kary o cechach represji, a poprzestawania na środkach probacyjnych. O ile wiek ten łagodzi odpowiedzialność, to inne cechy przestępstwa czy sprawcy mogą uzasadniać stosowanie środków surowszych. Zresztą i sam ów wiek jest tylko jednym z elementów rozpoznania osobowości sprawcy dla dobrania środków, które by go wychowały (art. 51 kk). Gdy sprawca młodociany jest znacznie zdemoralizowany, nie obejdzie się na ogół bez surowszej kary. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 01 czerwca 1995 roku, sygn. akt II AKr 74/95 KZS 1995/6/29).

Znaczne nasilenie okoliczności obciążających w zakresie właściwości i warunków osobistych oskarżonego związanych przede wszystkim z dotychczasową karalnością oskarżonego, lecz także sposobem popełnienia przestępstwa i sposobem życia oskarżonego po dopuszczeniu się przez niego przypisanego jego osobie zaskarżonym wyrokiem przestępstwa nie dało sądowi podstaw do przyjęcia, że wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczające do osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, zwłaszcza zaś do zapobieżenia powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Nie sposób bowiem wobec wskazanych wyżej okoliczności uznać za zasadną pozytywną prognozę kryminologiczną wobec oskarżonego D. F.. Oceniając całokształt okoliczności odnoszących się do osoby oskarżonego stwierdzić trzeba, iż nie daje oskarżony rękojmi, że w przypadku pozostawania na wolności przestępstwa nie popełni. Inna niż pozbawienie wolności orzeczone bez warunkowego zawieszenia jego wykonania kara nie jest w stanie osiągnąć celów kary. Wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania z pewnością nie przekracza stopnia winy, odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości czynu, jak również spełnia swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Okoliczności niniejszej sprawy nakazały Sądowi Okręgowemu w Gliwicach uznanie, że tylko kara pozbawienia wolności orzeczone bez warunkowego zawieszenia jej wykonania uczyni zadość należytemu uwzględnieniu wszystkich dyrektyw wymiaru kary. Kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania spełnia zatem wymogi dyrektywy z art. 58 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 roku), nie narusza nadto zasad wymiaru kary sformułowanych art. 53 k.k. oraz zasad odnoszących się do możliwości warunkowego zawieszenia jej wykonania opisanych w art. 69 k.k. (w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 roku). W wywiedzionej apelacji nie wskazał jednocześnie obrońca żadnej okoliczności, która uzasadniać mogłaby orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Okoliczności takich z urzędu nie dopatrył się także sąd okręgowy rozpoznający apelację.

Z zaprezentowanych wyżej względów apelacji obrońcy nie można było uwzględnić.

Nie dopatrując się zatem okoliczności uzasadniających zmianę lub uchylenie zaskarżonego orzeczenia, wyrok sądu pierwszej instancji sąd odwoławczy utrzymał w mocy. W punkcie 2 wyroku zasądził sąd nadto od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego koszty nieopłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym obejmujące kwotę podatku VAT. Zważając zaś na fakt, iż zwolnienie oskarżonego od zapłaty na rzecz oskarżyciela posiłkowego wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika pozostaje niedopuszczalne, zasądził sąd na rzecz oskarżyciela od oskarżonego koszty te w stawce przewidzianej stosownymi przepisami. Mając nadto na względzie względy słuszności, w tym i okoliczność, iż oskarżony D. F. odbyć będzie musiał karę pozbawienia wolności zwolnił sąd oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.